

er saaledes ogsaa grundet paa de Forhandlinger, som i sin Tid have fundet Sted mellem Folkethinget og Landsthinget i et Fællesudvalg, men uden at det Resultat, som Fællesudvalget kom til, her opnaaede nogen Majoritet. Ved Siden af de mange og væsentlige Ligheder, som dette Forslag frembyder med det ældre, tør jeg dog maasse fremhæve, at der er visse Punkter, hvori det frembyder bestemte Uligheder, og disse Uligheder fremtræde navnlig med Hensyn til det Spørgsmaal, der har været Gjenstand for saa mange Debatter her i Thinget, nemlig Posteringen af Overstkudet. Medens man tidligere har foreslaaet dette Overstkud opført paa Kultusministeriets Budget som en Del af en særlig Fond, har jeg troet i Overensstemmelse med flere af de Udtalelser, der ere faldne her i Thinget, at kunne oversføre dette Overstkud paa Finantsloven. Den næstsidste Paragraf i Lovforslaget indeholder saaledes, at det mulig i et eller flere Finantsaar herefter fremkommende Understkud føres forskudsvis til Udgift paa Kirke- og Undervisningsministeriets Budget. Naar i andre Finantsaar Indtægterne overstige Udgifterne, opføres et til Overstkuddene svarende Beløb paa Finantsloven blandt de til Erhvervelse af Formue bestemte Summer som Bidrag til et særligt Aktio, der bliver til anvende til Dækning af de onmeldte Understkud paa Kontoen „Kirkelige Diemed“; de aarlige Renter heraf blive at føre til Indtægt for Aktivet“. Jeg er nemlig gaaet ud fra, at der kunde tænkes enkelte Aar, navnlig i Begyndelsen, i hvilke Indtægterne ikke vilde svare til Udgifterne. Det herer jo meget paa, hvor mange store Embeder der blive ledige, og hvor mange smaa der skulle have Tilskud. Jeg har derfor tænkt mig, at dette Understkud forskudsvis kunde dækkes paa Kultusministeriets Budget, indtil der blev tilstrækkelige Midler paa Kontoen paa Finantsloven til atter at afholde det. Som Følge af, at disse Overstkud saaledes ere opførte paa Finantsloven fra Kultusministeriets Budget, vil det høje Thing se, at jeg bestemt har optaget den Anskuelse, at Staten har Ret til at ordne dette Forhold og Ret til at disponere over disse Midler, ligesom Staten jo i en lang Aarrække alt har ydet Tilskud til Kirker, og Bidrag til Forhøjelse af Præstelønningerne med Mere; men Grundloven siger jo ogsaa udtrykkelig, at Folketirken understøttes af Statskassen. Jeg har heller ikke kunnet dele den Frygt, der er bleven udtalt fra flere Sider, at man ved at oversføre Overstkuddet paa Finantsloven mulig vilde kunne stade Kirken eller de kirkelige Diemed i en følgende Tid. Naar man nemlig ser hen til den overordentligt store Udvikling, der er foregaaet i det kirkelige Liv i vort Fædreland i de sidste 30—40 Aar, og som vi Alle haabe vil vedvare, nærer jeg ikke nogen Frygt for, at det skal have Vanskelighed i kommende Aar i Danmarks Folkerepresentation at faae bevilget de Midler, som ere nødvendige til

Kirken og dens Larv. Som Følge af at Overstkudet nu er foreslaaet opført paa Finantsloven, har jeg troet, at afskillige midlertidige Bestemmelser i det tidligere Lovforslag, som knyttede sig til Tanken om en særlig Fond, kunne udgaa. Da der jo i her Landet er noget over 900 Præstekald, som ville blive at regulere, for saa vidt denne Lov maatte træde i Kraft, vil det være en længere Aarrække, inden Loven kan blive fuldt gennemført. Man maa derfor vistnok anse det for mindre heldigt, naar der i det tidligere Lovforslag blev sagt, at efterhaanden som Embeder under 220 Ed. Byg bleve ledige, skulde de forhjøres til dette bestemte Beløb, for saa vidt der fandtes Midler dertil. Ligeledes kunde Præsterne heller ikke erholde det Lønningstillæg, som var sikret dem ved Loven, med mindre der fandtes Midler dertil, og heller ikke kunde de Pensioner og Byrder, der hvile paa flere af de Embeder, hvis Lønning skulde overtages af Statskassen, kunne afholdes, med mindre der ligeledes var tilstrækkelige Midler dertil. Jeg tror, at det vilde i administrativ Henseende fremkalde de største Vanskeligheder, Omkost og Ulemper, naar man hver Gang, et Embede blev ledigt, da først skulde undersøge, om der var tilstrækkelige Midler til at regulere det, og derefter skulde lade det henstaa, maaste flere Aar, inden Lovens Bestemmelser kunde finde Anvendelse paa det og Præsterne komme til at faae den bestemte Løn, der er fastsat ved Loven. Jeg har derfor tilladt mig at lade disse foreløbige Bestemmelser udgaa, idet jeg har meent, at det ikke vilde være nogen som helst Byrde for Statskassen forskudsvis at afholde Midlerne dertil, naar der var fuld Sikkerhed for, at disse Summer senere vilde blive Statskassen refunderede af de overflydende Beløb, der indkom fra de forskellige Embeder. Jeg maa endnu bemærke, at der i Lovforslaget er tilføjet to nye Paragrafer. I det tidligere Lovforslag var det nemlig forudsat, at Indløsningssummen for Præstegaarden skulde godtgøres Vedkommende, uden at dette dog var bestemt fremhævet. Nu er dette udtalt i Lovforslagets § 7, ligesom der ogsaa i § 8 er optaget en Bestemmelse, der i sin Tid fremkom i et af flere ærede Medlemmer her i Thinget stillet Lønningforslag, og som gaar ud paa, at enhver Præst kan ved sin første Ansættelse i et Embede, til hvilket der er henlagt Jordlod, een Gang for alle faae udbetalt et Laan af 1000 Kroner mod aarlig Tilbagebetaling med 100 Kroner i 10 Aar. Jeg tror, at det er en overordentlig smuk og hensigtsmæssig Bestemmelse, og jeg har derfor ogsaa kunnet slutte mig til den. Det er jo, som bekendt, en af de Ting, der overmaade stærkt trykke de unge Præster, at de ved deres første Ansættelse have Vanskelighed ved at skaffe sig de Midler, der ere nødvendige til deres Etablering. Hvad det Overstkud angaar, som jeg tillod mig før at omtale, da vil det være særdeles vanskeligt at sige, hvor stort det vil blive, idet de